

Moj dolazak na svijet

Zovem se Monika. Rođena sam 26. lipnja 1998. godine u riječkom rodilištu.

Iako sam se trebala roditi 19. lipnja, pokazala sam svoju tvrdoglavost i zakasnila punih sedam dana. S obzirom na to da sam zakasnila i prije nego što sam ugledala svjetlo dana, to je dodatno pojačalo nervozu kod mojih roditelja, zapravo da budem točnija, kod moga tate.

Kako on voli imati sve isplanirano unaprijed i biti točan, za njega je moje kašnjenje bilo popriličan šok. Mama je dobila trudove u trenutku kada je to najmanje očekivala, ona je bila spremna i nije napravila toliku paniku oko mog rođenja. No tata je počeo gubiti glavu, što i nije baš uobičajeno za njega. Mama kaže da je bio toliko izvan sebe, da je veliko čudo što je uspio upaliti automobil i odvesti je do rodilišta. No, nije dozvolio da ga panika obuzme u potpunosti.

Dok su ulazili u bolnicu, ljudi su ih gledali s čuđenjem. Mama je smirivala tatu i govorila mu kako će sve biti u najboljem redu, dok je on jurio po bolnici kao „muha bez glave“, rumenih obraza, i čela prekrivenog kapljicama znoja. Koljena su mu polako otkazivala.

Stigli su doktori i mamu uveli u rađaonicu, baš u trenutku kada ju je tata pozdravljao. Pokušao ju je još jednom zagrliti i ohrabriti, ali se u tome trenu stropoštao, složio po podu. Doktori su se pogledali i pozvali „pojačanje“. Sad su pak tješili mamu govoreći kako se takvi slučajevi znaju dogoditi zbog velike uzbuđenosti.

Tata je za par trenutaka ležao na stolu u drugoj rađaonici. Dali su mu lijekove u obliku injekcija pa se za kratko vrijeme probudio, živnuo i počeo postavljati tisuću pitanja: zašto je u rađaonici, što mu se dogodilo, gdje je mama, gdje je beba, koliko je sati, koliko dugo već spava. Neka je i ponavljao, a medicinsko osoblje dokazalo je da ima debele živce trpeći takvog pacijenta u rađaonici i tumačeći mu da je spavao pola sata i da porod još traje. No, nekome poput njega teško možeš dokazati da razloga za brigu nema. Odlučio je da će me pričekati u čekaonici točno ispred rađaonice u kojoj sam se borila kako bih ugledala podnevnim svjetlom okupana roditeljska lica.

Tata je sjedio, čekao, razmišljao. Sati su prolazili i njegov je nemir rastao, ali se trudio ostati pri svijesti i gledati pomicanje kazaljke na satu. Nije znao da će mu porod biti tako težak. Prisjetio se i vježbi disanja pa je na hodniku puhao sad duboko, sad kratko i ubrzano pokušavajući tako ublažiti svoje nestrpljenje i, možda, ubrzati porod. I baš kad je pomislio da

je posve iznemogao i po tko zna koji put pogledao na sat, medicinska je sestra izašla iz rađaonice držeći mene u naručju. Pozvala je tatu koji se nikada brže nije digao sa stolice. Prvi me je put mogao primiti u svoj zagrljaj! Usne su mu se razvukle od uha do uha, oči se zasjajile, a srce počelo jače kucati. Kaže da se tada osjećao kao u raj.

Tata me nije ispuštao iz ruku. Vratila mu se snaga, znao je da je opet onaj snažni, čvrsti muškarac koji će nas štititi svojom energijom.

Ušao je u sobu gdje je bila mama. Spavala je. Držao me je još uvijek u naručju i gledao mamu. Njegov cijeli svijet bio je tu, na okupu. Doktori su rekli kako bih trebala ići u svoj krevetić. I jesam, otišla sam. Tata me položio i pokrio pa je ostao sjediti kod mame, a nedugo zatim zaspao je i on. Kaže kako je to noć koju nikada zasigurno neće zaboraviti.

Mislio je kako je najgore prošlo, naglašavam ono - mislio.

Za par dana mama je bila puštena kući. Nešto malo prije mog rođenja uselili smo se u novi stan. Bio je prostran, s dvjema spavaćim sobama. Moja soba bila je obojena u ružičasto, jer su očekivali curicu. No, termin moga poroda nije bilo jedino što je tatu prije mučilo. Tvrđio je kako postoji mogućnost da doktor pogriješi te je drugu sobu obojao blagom žutom nijansom, neutralnom i po spolu i posve umirujuću.

Od početka je uživao u svim poslovima vezanima za mene - od hranjenja, dežuranja noću, mijenjanja pelena.

Rasla sam i rasla, a naš se odnos produbljivao i prerastao u divno druženje ispunjeno nježnošću i prijateljstvom, osjećajem sigurnosti u njegovu pomoć i, nadasve, velikom prisnošću koja je svima u mojoj obitelji temelj života, nadahnuće svakoga trenutka i snaga koja svoje korijene traži duboko utkane u prvim satima moga dolaska na svijet.

Već tada postali smo najveće bogatstvo jedno drugome.

Monika Josipović

7.a razred

OŠ „Turnić“ – Rijeka

Franje Čandeka 20

voditeljica: Sanja Potočnjak – Bilić